

отдѣто и рѣката добива своето име. Етъръ или Янтра. Цѣло глѣхнало въ зеленина. То примадва окоето и пълни душата ти съ желание — да поживѣешъ тукъ, да се порадвашъ отблизо на всички тия хубости... Ново училище, редица дукияни, въ които уморениятъ пѣтникъ се отбива по навикъ. Защото тукъ почивката подъ сѣнчесто дърво, при нѣкоя бързотечна вада, е много по-сладка, много по-приятна.

Още нѣколко крачки, и ние ще се намѣримъ въ края на долината, отдѣто се отдѣля нашиятъ пѣтъ за мѣнастиря. Но тукъ гледката е, сѣкашъ, магесница — тя замайва душата съ своитѣ хубости. Право отсрѣща се издига дѣното на долината, издига се то въ стрѣмни, гордѣливи хѣлмове, които достигатъ до небето. Тукъ Янтра се слива отъ два бързея, които идатъ отъ двѣ красиви долини, едната отъ които води за Бузлуджа, а втората, отдѣсно, — за Габровския мѣнастирь и двѣтѣ тѣ сж украсени съ бичкиджиници и точиларници.

Слѣнцето бѣ вече доста високо и ние се спирахме прѣдъ всѣка една отъ тѣхъ, въ захласъ и очудване отъ силнитѣ прѣски вода, които слѣнцето обрѣщаше въ диаманти съ всичкитѣ шарки на джгата. Самия дѣдо Стою се запрѣ, видѣлъ ги сѣкашъ за прѣвъ пѣтъ, сне калпакъ и въздѣхна. Цѣлата долина бѣ пропита съ особена миризма на горска чубрица и здравецъ, а въ замайливия шумъ на рѣката се смѣсваха пѣснитѣ на толкова птички!

Можеше ли да мине всичко това безъ пѣсни! И единъ отъ спѣтниците вдигна гласъ, ала току отеднажъ долетѣ пиянски нѣкакъвъ гласъ:

— Мирнооо! Рота, налѣе-во!

Прѣдъ насъ изпъкна като изъ невидѣло — Му-